

[Miljøministeren]

med billeder og grafik for at forklare, hvad der var sket, og hvad det havde kostet. Her vil jeg understrege, at vi siger det meget, meget tydeligt omme på de sidste sider med overskriften »Hvad har vi fået for pengene?« Hvis man i befolkningen føler, man har fået noget, der svarer til det beløb, man betaler, så lyder der ikke noget særligt ramaskrig derudefra, når der er tale om udgifter til miljøbeskyttende foranstaltninger, men hvis man føler, der er et misforhold imellem det, vi pålægger folk, og det, som folk føler de får, ja, så er det klart, der må lyde et ramaskrig rundt omkring fra de såkaldt arme skatteydere.

Vi har ikke hørt noget sådant. Vi har ikke i ministeriet set eller hørt, at der skulle være mange, der følte, at miljøinvesteringer var urimelige investeringer. Men hr. Thorndahl var inde på, at man måske kunne se på prioriteringen, og det er jeg ikke helt uenig med hr. Thorndahl i. Selvfølgelig bør vi se på, om vi prioriterer på en sådan måde, at vi opnår det maksimale med den mindst mulige indsats eller med den lige nødvendige indsats.

Jeg glæder mig til at samarbejde med medlemmerne af udvalget. Mange af de detaljer, som har været fremme i dag, egner sig bedst for udvalgsarbejde, men lad mig lige knytte til generelle betragtninger til mit indlæg her, der måske – det må jeg sige til formanden – har været lovlig langt, men det er i virkeligheden meget, meget vigtige sager, vi beskæftiger os med.

Inden vi fremsætter et lovforslag her i folketinget, har jeg selvfølgelig hørt, hvad organisationer og kommuner, bevægelser og virksomheder og enkeltpersoner og flere personer samlet sammen har haft at sige om de ting, vi har foretaget os. Samtidig har jeg kigget på, hvad jeg har lovet folketinget, og hvad jeg har lovet udvalget, og hvad mine forgængere har lovet udvalget. Derved er det meget, meget vide kredse, vi har fået berøring med.

Vi har delt dem ind i tre hovedgrupper. Vi har sagt, at de, der skal leve med loven, jo først og fremmest er de virksomheder, som miljøkravene stilles til. Det er de mennesker, som i deres erhverv eller fritid er afhængige af miljøets tilstand, og det er de kommuner og amter, som har den daglige administration af loven, og hvis man ser sagen ud fra en enkelt gruppes synspunkter, er der sikkert

meget, man kunne ønske sig anderledes. Virksomhederne, miljøorganisationerne og kommunerne kunne hver skrive lange ønskelister. Men har vi en kontakt med disse grupper, bevirker det også, at vi forsøger at finde frem til en balanceret fremstilling af et lovforslag her til folketinget. Jeg mener, det her er lykkedes os at få respekteret det væsentligste i hver af disse tre gruppers synspunkter, og den enighed, vi har opnået med alle tre grupper, viser, at det med en stor indsats også er lykkedes at komme så langt.

Derfor beder jeg om, at man under det videre arbejde med dette lovforslag har øjnene åbne for, at der er en balance i det, der her foreligger, på en sådan måde, at alle de, vi har været i forbindelse med, og som vi har forhandlet med, har følt, at de kunne leve med det, men der er altså ingen af dem, der har sagt: vi har ikke flere ønsker, og ministeren har ramt nøjagtig det, vi ønskede. Ingen har sagt det, men alle har sagt: det kan vi leve med.

Så en generel bemærkning til allersidst. Forureningsproblemerne er omfattende, og de er komplekse; nogle har en global karakter, og andre kan løses på det nationale plan. Miljøbeskyttelsesloven er et af de redskaber, vi har på det nationale plan. Den sætter rammer for arbejdet, og de centrale og lokale myndigheder gør deres indsats inden for disse rammer.

Når vi i dette ting arbejder med miljøbeskyttelse, er det vor opgave at skabe det bedst mulige system og at forbedre det, hvis der er mangler. I den forbindelse er det også nyttigt at se, om de rammer, vi har lagt, har fungeret i det enkelte tilfælde. Men man må på den anden side ikke miste sansen for proportioner og lade sig fikse af en enkelt sag. Jeg mener, man af og til ser et eksempel på, at en miljøsag i den offentlige debat kommer ud af kontrol, så proportionssansen går tabt. Det kan være farligt, for sådanne sager medvirker lidt til at svække tilliden til det seriøse miljøbeskyttelsesarbejde.

Dette ting har som sin fornemste opgave at lovgive, og i forbindelse med denne lovmener jeg, opgaven må være at bevare og udbygge et system, som kan skaffe os rene omgivelser overalt i landet. Lovgivning alene gør det ikke, det ved jeg godt, men lovgivningen er dog den vigtigste forudsætning for gode resultater. Netop på dette område har